

Марко АТЛАГИЋ

КАТОЛИЧЕЊЕ СРБА НА КОСОВУ И МЕТОХИЈИ У XVII ВИЈЕКУ*

Апстракт: Аутор у раду говори о унијаћењу, односно католичењу Срба у Србији од стране Ватикана, а као примјер узео је католичење Срба у Прокупљу у XVII вијеку. У главном дијелу рада анализира католичење Срба Косова и Метохије, посебно у Призрену, Трпчи, Новом Брду, Јање-ву и Ђаковици.

Кључне ријечи: католичење, унијаћење, Косово и Метохија, Срби, Ватикан.

Као историјска тема католичење Срба, посебно систематске акције Ватикана на пољу унијаћења и католичења Срба, у току, минулих вијекова, још увјек је недовољно систематски истражено и обрађено. Има више разлога због чега се није истраживала и обрађивала ова тема, а један од њих је и тај што је за Србе она била забрањена. Зато о овој веома важној историјској теми имамо само неколико радова.¹

Већ када су многобожачки Словени долазили на Балкан у периоду IV–VII вијека сукобљавали су се са носиоцима хришћанске вјере: Византијом, која је проповједала хришћанство по источном вјерском обреду, и римским бискупом, који је сам себе прозвао папа, а који је носилац западног вјерског обреда.²

* Рад је написан у оквиру Пројекта (број 148020) *Духовне појаве и стваралаштво српског народа на Косову и Метохији од XV до XX века* који је одобрило и финансира Министарство науке Републике Србије.

¹ У новије вријеме о том проблему писао је и др Никола Жутић, *Срби римокатолици такозвани Хрвати*, Београд, 2006, 1–355. Књига је изазвала велики интерес стручне и научне јавности како код нас тако и у иностранству.

² Славенски апостоли Св. Ђирил и Метод, 5. VII, Осијек, 1–46; F. Rački, *Viek i delovanje sv. Cyrilla i Methoda slavjanskih apostolov*, Zagreb, 1857–1859; J.

Хришћанство источног обреда војнички је штитила Византија, а западни вјерски обред прво Франачка а касније Аустрија и Њемачка. Византијски цар шаље Тирила и Методија да покрштавају Западне Словене 872. године да би проширио свој политички и вјерски утицај. Послије двије године ширења хришћанства у Моравској, браћа су била угрожена. Чим су браћа развила своју дјелатност, Нијемци су напали Моравску, довели су њемачке свештенике, односно папске мисионаре, који су протјерали Тирила и Методија у Панонију код кнеза Коцеља. И ту су били нападнути, па су се морали правдати код папе у Риму да не уче народ из јеретичких књига. Папа им је прихватио образложење, настојећи да их придобије за себе, али убрзо умире Тирило, а Методије стиже у Панонију код Коцеља који га је поставио за панонског епископа. Тако је Методије добио могућност ширења хришћанства међу панонским Словенима и то по источном обичају на славенском језику.

Ватикански мисионари су напали, односно ухапсили и претукли Методија у Панонији, па је зато морао напустити Панонију.³ Ватикански мисионари ослијепили су Методија у Моравској. Међутим, католичење и германизација Славена изазвали су жесток отпор славенског становништва, које је одмах, послвије протјеривања Методија, дигло буну под водством Славомира. Побуњеници су растјерали њемачке свештенике, ослободили Методија из манастира и омогућили му, макар и слијепом, да обавља проповиједи на славенском језику и шири хришћанство међу Моравцима. Методије је убрзо био поново нападнут, па је морао ићи у Рим папи правдати се како не проповиједа јерес. На повратку из Рима је умро. Слично је умро и (враћајући се из Рима) Константин, па се може претпоставити да се све то није десило без знања и утицаја папе.

Касније против католичења на српским просторима најприје устаје српски кнез Михајло Вишевић, који је дошао у Сплит са својих девет епископа, да се боре против латинског ватиканског утицаја у Далмацији.⁴

Павић, Старославенски пјеснички канон у част св. Методија и његов аутор, Богословска смотра, 1936, 59–86.

³ Папа који је иначе наговарао њемачке бискупе да нападају Методија и његове ученике, остао је „чист“, односно невин, онај који тобоже „кажњава“ своје бискупе, пошто нападају славенске просвјетитеље. Врхунац папског лицемјерја је чињеница да је и папа „пријатељски“ савјетовао Методија, „бринући се“ за његов живот, да напусти Панонију и препусти је њемачким папским мисионарима.

⁴ Тада, 925. године одржао се Први црквени сабор у Сплиту на којем је папа добио већину, захваљујући пропаганди, лакомости, подмитљивости хрватске властеле и ватиканске моћи.

Ватикан је формулисао три правила у уништавању православља, и то:

1. изван католичке цркве нема спаса – *Extra Ecclesie Romanum non est salus*,
2. православна вјера није вјера и треба је уништити – *Gracia fides, nula fides*,
3. затрти памћење да су икад постојали као православни – *Damnatio Memoriae*.

Ових правила о уништавању православља, посебно православних Срба, Ватикан се држи и данас.⁵ У Вагикану је, у циљу покатоличења православних, посебно Срба, основана комисија, позната под називом **Света конгрегација за пропаганду вјере**. Та Конгрегација је покатоличила само од XVII до XX вијека велики број православних. Према неким научним прорачунима и подацима, већина данашњих Хрвата-католика у Хрватској су конвертити, тј. бивши Срби, док су у Далмацији, Херцеговини, Славонији готово искључиво сви конвертити, тј. бивши Срби, односно покатоличени Срби.⁶

Папа Гргур XIII (1572–1588), написао је посланицу „О славенском племену“ – *De Slavorum Gente*, у којој је предвиђао покрштавање Словена.⁷

Конгрегација за пропаганду вјере почетком свога рада обратила је пажњу најприје Србији. Споменућу као примјер Прокупље. Дуже вријеме у XVII вијеку Конгрегација је вршила утицај у Прокупљу преко дубровачког доминиканца Ника Лонга. Овај домини-

⁵ Католичка црква је у Другом свјетском рату спроводила геноцид над православним Србима као „шизматичима“, али је и уништавала православне цркве, библиотеке, вршила католичење, уништавала српско име, српску ћирилицу и историју, као да никада нијесу ни постојали. Католичка црква је то поновила и у рату 1991/95. године када је уз сарадњу хрватске власти протјерала са својих огњишта више од 800.000 Срба из Републике Српске Крајине и Републике Хрватске, а више од 30.000 покатоличила, од тога 10.000 српске дјеце.

⁶ Ово се препознаје и по презимнима, која су српска као што су: Јовановићи, Бошковићи, Лубурићи, Томићи, Ковачевићи, Војиновићи и многи други, а они славе крсне славе као и Срби, поштују многе православне обичаје; Н. Жутић, *Срби римокатолици такозвани Хрвати*, Београд, 2006, 1–355.

⁷ Папа Гргур XIII је свим силама настојао да се у Далмацији, Дубровнику и Котору оснажи католицизам и сузбије сваки покушај протестантизма на Балкану, те да преко Дубровника и Котора продре на исток у правцу Пећке патријаршије, коју је тада требало спојити са Римом и папи дати могућност да своју власт прошири на рачун православних источних патријарха. Види: Ј. Радонић, *Acta et diplomata Ragusina*, II/2, Београд, 1938, 321; Исти, *Папство и московско царство предкрај XVI века*, Београд 1947.

кански приор био је актер католичења Срба у Прокупљу. То је радио на перфидан начин. Тада је у Прокупљу и околини било 640 католичких кућа. Лонгин тражи од папе, односно Конгрегације да му у Прокупље пошаље три или четири свештеника Србина, да их он преваспита (преведе у католичанство), како би они постали велики непријатељи православних шизматика. Лонги се хвали да је он лично својим васпитањем „начинио“ од два млада Србина огорчене непријатеље православља, преводећи их у католичку вјеру.⁸

Лонгијев извјештај који је послао Конгрегацији 1623. године, а у којем тражи Србе свештенике у Прокупљу, а које ће преваспитати у католичку вјеру био је изузето важан за Ватикан. То показује и чињеница што је секретар Конгрегације тај извјештај прочитао на сједници Конгрегације 24. 11 1623. године.⁹ У том извјештају се констатује да у Прокупљу живи 120 католика, који живе у биједи са шизматицима.

Да би католичење сада успјело у свом науму, потребно је било у Прокупљу саградити цркву.¹⁰ Тачна је тврдња да је „Латинска црква“ у Прокупљу стара православна црква, „Југ Богданова“, подигнута у XIII или XIV вијеку.

Колико је акција ширења католичења Срба била агресивна говори и податак да су католици (форсирани од Турака) у старој православној цркви обављали богослужбене обреде.¹¹ Католици су у Прокупљу узели на употребу малу „Југ Богданову“ православну цркву, која је већ 1454. године била оштећена најездом Турака. Католици су је узурпирани и оправили за вршење своје мисе. Неки историчари су погрешно закључили да је „Југ Богданова“ црква католичка на основу завештања за опоравак и адаптацију „Југ Богданове“ цркве од стране Дубровчана у сврху вршења католичке службе. Католичка црква у Прокупљу никада није постојала. Да је „Југ Богданова“ црква православна, а не католичка види се и данас на основи стила градње и архитектуре, као и на основу живописа који се налази у њој.¹²

⁸ Ј. Радонић, *Римска курија и јужнословенске земље*, Београд, 1950, 80.

⁹ Ово је само један податак о католичењу Срба у XVII вијеку. Међутим, тај процес је вршен кроз читав XVII вијек а и касније у Прокупљу.

¹⁰ У литературу постоји погрешно мишљење да је католичка црква у Прокупљу саграђена 1606. и 1613. године. Види: Ј. Тадић, *Дубровчани по Јужној Србији у XVI столећу*, Гласник Скопског научног друштва, 7–8, 1930, 261.

¹¹ М. Спиридоновић-М. Милиновић-Д. Ђокић, *Летопис цркве прокупачке и историја вароши Прокупља*, Ниш 1930, 14–15; Б. Илић, *Споменица 50-годишњице гимназије у Прокупљу*, Прокупље 1958, 54–65.

¹² Т. С. Танасијевић, *Историјске знаменитости и прошлост града Прокупља*, Прокупље 1961, 39.

Надбискуп Бијанки је и 1641. године обишао и нека мјеста на Косову и Метохији у сврху утврђивања стања католика у њима, као и да види како иде процес католичења „шизматика“ на том „шизматичком простору“. У граду Призрену Бијанки је одсјео у парохијском дому код дон Ђулија Маринија. Марини је имао напоран рад и веома тежак задатак, пошто је у околини Призрена било неколико села, која је он опслуживао, а сачињавали су са Призреном једну парохију. Тада је у Призрену било 40 католичких кућа, 80 православних и 3.500 турских.

Из Призрена¹³ надбискуп Бијанки је отишао у Ђаковицу. У Ђаковици је надбискуп вршио проповијед у подруму. Према Бијанкију, у Ђаковици је тада било 26 католичких кућа, православних свега 16, а турских 250 кућа. Из Ђаковице надбискуп је отишао у Трепчу.¹⁴ У то вријеме Трепча броји 30 католичких кућа, 30 православних и 100 турских кућа. У Трепчи се тада руда више не вади па народ тешко живи, а оптерећен је турским дажбинама, што још усложњава ситуацију. Бијанки је у цркви св. Петра о Васкрсу објавио „*indulgenze plenaria*“. Тада је у Трепчи Бијанки примио вијест (15. 05. 1642) да је Конгрегација по његовом приједлогу одредила сиромашним свештеницима 15 талира годишње плату. Бијанки је у Трепчи поставио пароха дон Гргура, пошто је парох из Трепче (Матић) прешао у Скопску Црну Гору.

Бијанки је у Новом Брду наишао на 80 католичких, 50 православних и 20 турских кућа. Богородична црква у Новом Брду тада је у рукама католика.¹⁵

У Јањеву, надбискуп је отсјео у цркви св. Николе у којој је објавио опроштај од гријехова. Бијанки нас извјештава да у Јањеву тада има 85 католичких, 180 православних и 120 турских кућа. Цркву је тада опслуживао Мита Матић, Србин католичке вјере, иначе бивши питомац у Лорету. Он је у Јањеву држао школу у којој је обучавао,

¹³ Arch. Congr. Visite vol. 21, fol. 53 по Ј. Радонићу, *Римска курија и јужнословенске земље*, Београд, 1950, 106.

¹⁴ Исто.

¹⁵ Објављен је велики број докумената Тајног ватиканског архива за пропаганду вјере (Acta S. C de propaganda fide) грађе из аустријских, млетачких и југословенских архива. Грађу су објавили: А. Theiner, *Vetera Monumenta Slavorum Merdionalium*, II, Zagrebiae 1875; Ј. Šimrak, *De relationibus Slavorum merdionalium cum Sancta Romana Sede Apostolica saeculis et XVII et XVIII*, 1, Zagreb 1926, А. Пандуровић, *Збирка историјских докумената из прошлости барањских Срба XVII и XVIII века*, Споменик САНУ, LXXXIV, Београд 1936; Н. Милаш, *Списи и историја Православне цркве у далматинском историјском владичанству од XV до XIX века*, 1, Загара 1899; М. Јачов, *Списи тајног ватиканског архива XVI–XVI-II века*, Београд 1983.

односно „преваспитавао“ пет клирика, спремајући их за свештеничко звање. Бјанки је желио да ову визитацију искористи, те да се сусретне са пећким патријархом ради уније. Ипак је Бјанки одустао од те намјере, пошто је патријарх отпутовао у Цариград. Бјанки је добио налог од Конгрегације, као барски надбискуп, да преговара са пећким патријархом о унији пошто је именован за примаса Србије. Надбискуп је посјетио Косово и Метохију 1638. године. У Ђаковици је остао три дана, гдје је извршио своје пастирске дужности у миру, јер санцак-бег, који му је био непријатељ, није био у Ђаковици. Ђаковица је сада бројала 550 католика. Из Ђаковице надбискуп Бијанки је отишао у Призрен гдје је остао пет дана. Он у свом извјештају хвали љепоту Призрена. Тада је Призрен бројио 540 католика. Из Призрена Бјанки се упутио у Суву Реку, у којој је наишао на 15 католичких кућа. Пут га даље води у Јањево у којем постоји 680 католика. Из Јањева надбискуп одлази у Ново Брдо,¹⁶ које броји 300 католика. Бјанки је у Трепчи наишао на 350 католика. У Србији тада има 4.260 католика. Сви они говоре српски језик. Више од половине тог броја налази се на Косову и Метохији.

*Шематски приказ броја католика у већим мјестима
Косова и Метохије*

Редни број	мјесто	број католика	Србија
1	Призрен	540	
2	Јањево	680	
3	Ново Брдо	300	
4	Трепча	350	
5	Ђаковица	550	
У К У П Н О		2.420	4.260

Један извјештај Конгрегације од 1650. године говори о католицима у Призрену, Приштини, Јањеву, Новом Брду, Косову Пољу и Вучитрну. У то вријеме у Србији је генерални викар био Марко Болица. Конгрегација је преко Болице и Франа Леонардија водила преговоре о унији. Призренска бискупија је 1647. године повјерена Рафаелу Леваковићу,¹⁷ надбискупу охридском. Конгрегација је посебно била посветила пажњу Призрену, пошто је он близу Пећи, због обраћања пећких патријарха унији. Рафаело је умро у Задру на путу према Призрену, тако да није видио ни Призрена ни Охрида.

¹⁶ Ј. Радонићу, *Римски курија и јужнословенске земље*, Београд, 1950, 100.

¹⁷ Глас Српске академије наука, СХС, Београд, 1946, 75.

Призренска столица остала је опет празна, а католици у Призрену нијесу видјели свога бискупа још од времена надбискупа барског Петра Масарика, који је као администратор неко вријеме столовао у Призрену. У извјештају Конгрегације од 1650. истиче се потреба попуњења призренске катедре, како би се тамошњи православци привели унији. Конгрегација је предложила Франа Сојимировића¹⁸ из Циприца, на приједлог дон Марка Бабића генералног викара Србије и пароха у Новом Брду. За Сојимировића се сматра да је способан да сачува католике у Србији и тамошње православне преводе у унију.¹⁹

Конгрегација је у исто вријеме добила списак мисионара и свештеника, као и број католика у Србији. У то вријеме највише је било католика у Новом Брду (1.000), Скопској Црној Гори (1.000) и Призрену (1.000). У Јањевоу их је 400, а у Приштини и Трепчи по 200.

*Шематски приказ броја католика у већим мјестима
Косова и Метохије 1650. године.*

Редни број	мјесто	број
1.	Ново Брдо	1.000
2.	Скопска Црна Гора	1.000
3.	Призрен	1.000
4.	Јањево	400
5.	Приштина	200
6.	Трепча	200
У К У П Н О		4.800

Послије смрти скопског надбискупа Петра Богданија, скопска надбискупија остала је непопуњена. У обзир је ушло неколико кандидата, и то мисионари дон Петар Шогоњи, дон Павле Јашица и дон Ђорђе Богдани, синовац надбискупа Петра Богданија. Конгрегација се определијелила за Петра Карацића, апостолског викара у Пилоту, зато што је говорио три језика: српски, албански и турски. Иначе је Петар Карацић рођен у Новом Брду. Основна знања је стекао у Јањевоу. Учио је у резиденцији Петра Богданија, који га је послао у Лорет. Именован је за викара у Пилоту када је имао 50 година. Карацић се настанио у мјесту Сумби близу Призрена.

Ми на основу извјештаја конгрегације знамо стање католика почетком XVIII вијека у Косову и Метохији. Тако је 1707. године

¹⁸ Е. Фермецин, Acta Bulgariae, Zagrebiae 1887, 15.

¹⁹ Lett. Ant. vol. 220, fol. 169. по Ј. Радонићу, Римска курија и јужнословенске земље, Београд, 1950, 235.

Змајевић²⁰ послао извјештај конгрегацији о католицима у Јањеву, Приштини и Вучитрну. Њихов број је тада веома мали, свега 390. Он каже да је црква у Јањеву у добром стању. Жупник у Јањеву је био дон Ђорђе Богдани, а опслужује Приштину, Вучитрн и околна мјеста. На основу извјештаја сазнајемо да му је плата око 20 дуката годишње. У Ђаковици има мали број католика, свега 446. У Хасу само 411, а у Призрену и околним селима 262, док је у Пећи било 33, а у околним селима 1.632 католика. Змајевић је за мисионара у Призрену предложио Андрију Павловића, бившег питомца колегија у Ферму.

Ватикан католички православне Србе у Србији током читавог XVII и XVIII вијека, што је процес који траје до данас. Тако је 1726. године у Смедереву успостављена прва католичка бискупија у историји Србије и канонати у Шапцу, Јагодини, Руднику и Параћину. Колико су Срби били наивни, али притиснути разним невољама, Турцима и Ватиканом, показује податак што су тада дозволили да се у Београду оснује језуитска гимназија, не претпостављајући да се више никада језуити неће иселити из Србије. Дјеловањем језуита у Србији, почело је јаче католичење и унијаћење Србије, посебно њеног дијела који је по Пожаревачком миру припао Аустрији. Тада је била права офанзива језуита на Србију. Они су тражили од Срба да признају католичке празнике, да иду у католичку цркву и да дају католичкој цркви порез. Чак су убијали православне владике и свештенике. Тако су за четири године језуити убили три српске православне владике, међу којима и Исаија Ђаковића. Послије тога убиства, католички бискупи пишу папи да не треба дозволити да Срби имају владике, јер ће Србе без владике и свештеника лакше покатоличити.

А данас. Вријеме је да Срби више не живе у заблудама и илузијама да је католичанство пријатељ Срба. Напротив, католичанство је идеолог, креатор и реализатор геноцида над Србима како у вјерском, тако и у биолошком погледу (1914, 1941. и 1991–1995. год.).

Велики број Срба и данас живи у заблуди да је већина Хрвата, посебно хрватске интелигенције била и јесте против прошлога и данашњег геноцида над Србима. Због тога су Срби стално спремни да се са Хрватима помире и да им се чак извине за тобоже почињене злочине (Борис Тадић), без њиховог кајања за почињене злочине према Србима током минулих вјекова, а и у најновијем рату 1991–95. године.

²⁰ М. Јачов, *Венеција и Срби у Далмацији у XVIII веку*, издавач Епархија Далматинска, Шибеник 1986, 90.

Већина Срба је све до 1989. године вјеровала, а и данас вјерује заблудама какве су братство и јединство народа и народности. Срби су чак вјеровали и у усташке идеологе, а неки и данас вјерују Мирославу Крлежи,²¹ Крлежи, хрватском књижевнику, аустрофилу, по националности Цинцару из села Крлеже код Дебра у Македонији и србомрсаца који је био велики пријатељ Броза и Павелића. Сви су му вјеровали када је иронично говорио о српским жртвама страдалим од усташа, тврдећи да су само два камиона усташа поубијала око 2.000.000 Срба 1941–1945, а да хрватски народ нема везе с тим. Ругајући се Србима и Црногорцима и њиховој култури, Крлежа је одбио да прими Његошеву награду коју су му српски књижевници додијелили. Ове заблуде су тако јаке да Срби и данас вјерују да ће се Хрвати и католичка црква у Хрватској једном одредити од злочина над Србима, које су усташе починиле у Другом свјетском рату. Сви знају да ће Ватикан и Хрвати умјесто кајања наградити оне који су поубијали Србе, а Степинац је од папе већ проглашен „блаженим“. Вријеме је да се Срби уразуме.

Литература

- Војновић, Н., *Хиљадугодишњи геноцид над православним народима*, Подгорица, 1999.
- Глас Српске академије наука, СХС*, Београд, 1946.
- Жутић, Н., *Срби римокатолици такозвани Хрвати*, Београд, 2006.
- Илић, Б., *Споменица 50-годишњице гимназије у Прокупљу*, Прокупље, 1958.
- Јачов, М., *Списи тајног ватиканског архива XVI–XVIII века*, Београд, 1983.
- Јачов, М., *Венеција и Срби у Далмацији у XVIII веку*, Епархија Далматинска, Шибеник, 1986.
- Милаш, Н., *Списи и историја Православне цркве у далматинском историјском владичанству од XV до XIX века*, 1, Задар, 1899.
- Павић, Ј., *Старословенски пјеснички канон у част светог Методија и његов аутор*, Богословска смотра, 1936.

²¹ Крлежа је 1918. године, ожалостен због побједе Срба, писао овако: „Беч гладује. Аустрије нема. Руља је завладала свијетом... тко нас је побиједио? Ушљиви балкански цигани, који проводе читаве дане жваћући лук и плујућ по апсанама! Ова неписмена багра. Црни Ђорђе је добио главни згодитак. Београдској господи иду карте...“, дакле Крлежи је српска војска „руља“, цигани, док му је српски народ неписмена багра. Види: Н. Војновић, *Хиљадугодишњи геноцид над православним народима*, Подгорица 1999.

- Пандуровић, А., *Збирка историјских докумената из прошлости барањских Срба XVII и XVIII века*, Споменик САНУ, LXXXIV, Београд, 1936.
- Радонић, Ј., *Acta et diplomata Ragusina*, II/2, Београд, 1938.
- Радонић, Ј., *Панство и московско царство предкрај XVI века*, Београд, 1947.
- Радонић, Ј., *Римска курија и јужнословенске земље*, Београд, 1950.
- Раčki, Ф., *Viek i delovanje Sv. Cyrilla i Metoda slavjanskih apostolov*, Zagreb, 1957–58.
- Спиридонович, М. – Милиновић, М. – Ђокић, Д., *Летопис цркве прокупачке и историја вароши Прокупља*, Ниш 1930.
- Славенски апостоли Св. Ђурил и Метод*, 5, VII, тисак и наклада Хрватског штампарског завода, Д.Д., Осиек.
- Тадић, Ј., *Дубровчани по Јужној Србији у XVI столећу*, Гласник Скопског научног друштва, 7–8, 1930.
- Танасијевић, С. Т., *Историјске знаменитости и прошлост града Прокупља*, Прокупље, 1961.
- Theiner, A., *Vetera Monumenta Slavorum Merdionalium*, II, Zagrebiae 1875.
- Фермецин, Е., *Acta Bulgariae, Zagrebiae*, 1887.
- Šimrak, J., *De relationibus Slavorum merdionalium cum Sancta Romana Sede Apostolica saeculis et XVII et XVIII*, 1, Zagreb, 1926.

РЕЗЈУМЕ

Процес католизације сербов наставља се с IX века и стао значајно активније после освајања Цариграда турцима, у частности после образовања Конгрегације за пропаганду веровања, чијим заданием било превести „шизматиков“ с византијских простора у католичество. Овај процес био активан у Србији, у частности у Косово и Метохији у XVII веку, у прву очередь у Трепче, Новом Брде, Јаневе, Призрене, Джаковице и других градовима. Процес католизације наставља се и у нашој данашњици.

SUMMARY

A process of converting the Serbs into Catholics has begun in 11th century, intensified after the fall of Constantinople and the Turkish rule, by founding a Congregation for religious propaganda, with the aim of converting 'Heretics' from the Byzantine regions into Catholics. That process was in progress in

Serbia especially in Kosovo and Metohia in 17th century, primarily in Trepca, Novo Brdo, Janjevo, Prizren, Djakovica and other places. Such process of converting Serbs into Catholics has a continuation up to these days.